

2 קילומטר מעל האדמה

כתבה: אפרת גיידה

איור:

קבוצת מאיירים "תחכמני"

איילת גיידה, סוניה יופה, ליאור צור מגן,
בר אהרוני, טוהר יעקב, אפרת גיידה,
מיטל חשאי, אושרת צחייק, נוי כהן,
נועה כרמי, שיאלי טויטו, טליה שמר,
ירין נגרין, קהתי אמיתי

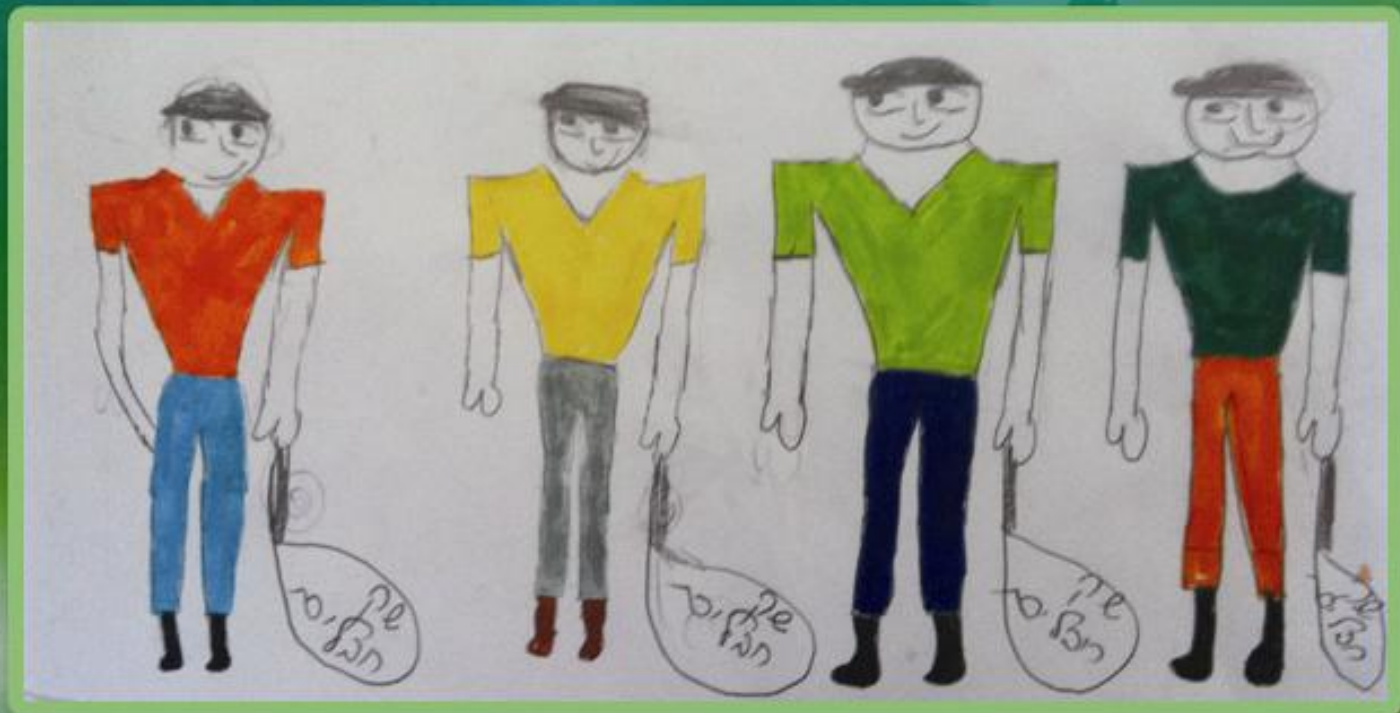
שלום אני יותם,
היום אני יוצא
עם חברי לטיפוס בהרים.
אני יושב בתוך המכונית
בזמן שהכל מטלטל,
הרוח נכנסת לרכב
דרך חלון הנהג.

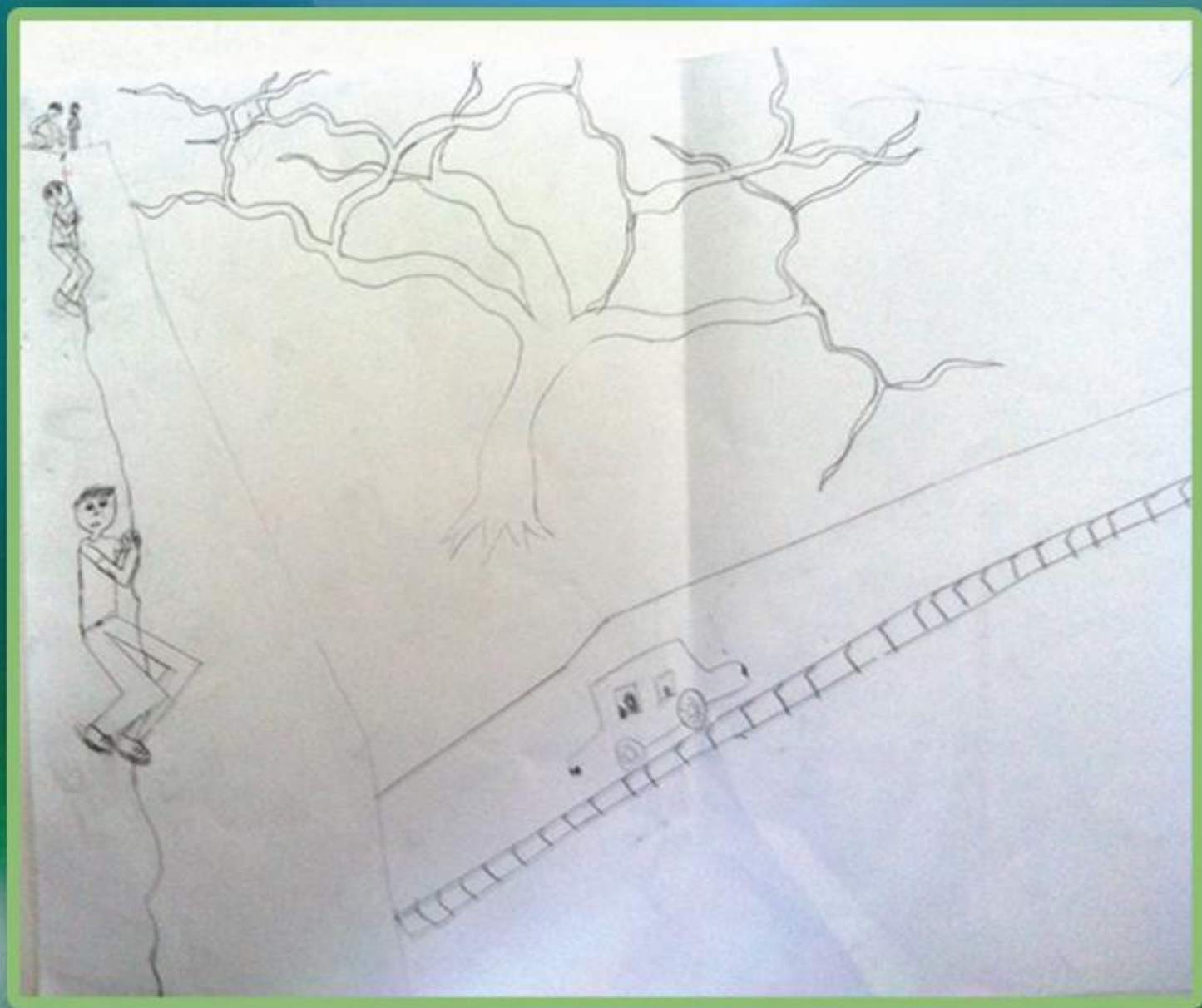

עיני נדהמו
מהנופים המרהיבים.

התרגשתי כשראיתי
מרחוק את ההרים.

כשהגענו חבשו לכולנו קסדות.
חוץ מהקסדות הורכבו עלינו חבלים.
"בשביל מה צריך?" שאל גדי.
"טיפוס הרים זה לא צחוק.
חייבים לשמור על הבטיחות"-עניתני.

טיפסנו
וטיפסנו

אחרי המון זמן של טיפוס
כמעט שברתי את השיא שלי -
2 ק"מ מעל האדמה.
היבטתי קדימה -
יוסי וקובי חברי
שכבר טיפסו איתי,
עקפו אותי מזמן.

היבטתי לאחור. ראיתי את חברי גדי מתקשה מאחור.
עזור לגדי להתקדם. פחדתי ששניינו ניפול למטה.

צעקתי לקובי: עזרו לנו אנחנו בסכנה, שלח אלינו חבל נוסף!
רעש חלש, כמעט בלתי מורגש, בקע מהאבן שמתחתי.

האבן נשברה.
מיהרתי ואחזתי בקירות ההר
ודרכתי על אבן אחרת.

עד שהגיע החבל שיוסי זרק אלי
הצלחתי להרגיע את הלומות ליבי
ואת בכיו של גדי.
"הכל בסדר" אמרתי לו
"החברים כבר שולחים לנו חבל,
כבר אמרתי לך- בטיפוס הרים
בטיחות זה לא צחוק".

החבל הגיע קשרתי אותו
על מותני וגדי העלה אותנו
למקום בטוח.
לאחר זמן הצלחנו להתקדם
ואפילו כבשנו את הפסגה.

היבטתי למעלה- 3 ק"מ מעל פני המים.
חייכתי לעצמי- עכשיו יש לי עוד שיא לשבור....
כנראה ששמו של הסיפור הבא יהיה 3 קילומטר מעל האדמה.

